PHILIP K. DICK

NE PUTEM REAMINTI TOTUL PENTRU DUMNEAVOASTRĂ

Desen de RADU GAVRILESCU

Se trezi – şi se dori pe Marte. Văile, cugetă el. Cum ar fi să hoinăreşti printre ele? Cu cît revenea la realitate, visul creştea tot mai mult, visul şi dorinţa. Aproape că putea să simtă prezenţa învăluitoare a celeilalte planete, pe care o văzuseră doar agenţii guvernamentali şi personalităţile marcante. Cît despre un funcţionar ca el... nu prea.

– Te scoli sau nu? întrebă somnoroasă Kirsten, soţia lui, cu obişnuita ei notă de neplăcută irascibilitate în glas. Dacă te scoli, apasă pe butonul pentru cafea caldă al afurisitei aleia de maşini.

– Bine, spuse Douglas Quail, şi se îndreptă desculţ spre bucătărie. Acolo, după ce apăsă conştiincios pe butonul pentru cafea caldă, se aşază la masă şi scoase o capsulă metalică mică şi galbenă ce conţinea „Dean Swift". Trase în piept cu iuţeală şi mixtura îi înţepă nasul şi-i arse cerul gurii. Continuă totuşi să inhaleze; asta îl trezea şi permitea viselor, dorinţelor nocturne şi aspiraţiilor întîmplătoare să se condenseze în ceva ce părea raţional.

Mă voi duce, îşi spuse el. Înainte de a muri, voi vedea Marte.

Era imposibil, desigur, şi ştia asta chiar dacă o visa. Dar lumina zilei, zgomotul pămîntesc al soţiei sale, care acum îşi peria părul în faţa oglinzii din dormitor – totul nu făcea decît să-i reamintească ceea ce era. Un nefericit de funcţionar plătit, îşi zise el cu amărăciune. Kirsten îi

aducea aminte de asta cel puțin o dată pe zi și nu-i reproșa: era de datoria unei soții să-și aducă soțul cu picioarele pe pămînt. „Pe Pămînt", gîndi el și rîse. Figura de stil era deosebit de nimerită.

– De ce chicoteşti? îl întrebă soția, în timp ce intra în bucătărie cu lunga-i cămașă de noapte roz fluturînd după ea. Pariez că-i un vis. Eşti mereu plin de ele.

– Da, răspunse el și privi afară prin fereastra bucătăriei la mașinile pe pernă de aer, la canalele pentru trafic și la omuleții energici care se grăbeau la lucru. Curînd se va afla și el printre ei. Ca întotdeauna.

– Pariez că-i ceva cu vreo femeie, zise Kirsten, însoțindu-și vorbele cu o privire amenințătoare.

– Nu. Cu un zeu. Zeul războiului. Are niște cratere minunate și în adîncul lor se găsesc tot felul de forme de viață vegetală.

– Ascultă. Kirsten se aplecă peste el și-i vorbi cu căldură, nota de asprime dispărîndu-i pentru o clipă din glas. Fundul oceanului – oceanului **nostru** – este cu mult, infinit mai frumos. Știi asta. Toată lumea știe asta. Închiriază niște branhii artificiale pentru amîndoi, ia-ți o săptămînă de concediu și putem coborî și sta acolo la una din stațiunile subacvatice deschise tot anul. Și în plus... Se întrerupse. Nu mă asculți. Ar trebui s-o faci. Ce-ți spun este mult mai bun decît viciul, decît obsesia ta marțiană, iar tu nici măcar nu asculți! Vocea i se ridică, ascuțindu-i-se. Doamne, sfinte, ești blestemat, Doug! Ce-o să se întîmple cu tine?

– Plec la serviciu, spuse el și se ridică în picioare, uitînd de micul dejun. Asta o să se întîmple cu mine.

Ea îl privi.

– E de rău. Cu fiece zi eşti tot mai pornit. Unde o să ajungi?

– Pe Marte, răspunse el și deschise ușa dulapului pentru a-și lua o cămașă curată.

După ce coborî din taxi, Douglas Quail străbătu pe jos trei canale aglomerate și se îndreptă spre intrarea modernă, atractivă și primitoare. Acolo se opri, stînjenind circulația de dimineață și citi cu atenție firma clipitoare de neon. O studiase și mai înainte... dar niciodată nu se apropiase atît de mult. De data asta era cu totul altfel; ceea ce făcea acum era altceva. Ceva care mai devreme sau mai tîrziu trebuia să se întîmple.

REKAL, INCORPORATED

Oare ăsta era răspunsul? La urma urmei, o iluzie, indiferent cît de convingătoare ar fi fost, nu era altceva decît o iluzie. Obiectiv vorbind, cel puțin. Dar subiectiv – de-a dreptul opusul.

Oricum, urma să aibă o întrevedere. Și asta în următoarele cinci minute.

Luă o gură zdravănă din aerul ușor poluat cu smog și păși prin ametitoarea licărire policromă a intrării, urcînd spre biroul de informații.

Blonda din spatele biroului, frumușică și bine făcută, cu pieptul gol, îl întîmpină amabilă:

– Bună dimineața, Mr. Quail.

– Da, răspunse el. Mă aflu aici pentru a discuta despre un curs Rekal. După cum văd, eşti la curent.

Blonda ridică receptorul videofonului aflat lîngă cotul ei neted și vorbi în el.

– Mr. McClane, s-a prezentat Mr. Quail. Poate intra acum? Sau e prea devreme?

– Intr-ua-bu-ha-îm, mormăi telefonul.

– Da, Mr. Quail, spuse ea. Puteți intra. Mr. McClane vă așteaptă. În timp ce Douglas se îndepărtă nesigur, blonda strigă după el: Camera D, Mr. Quail. La dreapta.

După un moment penibil, dar scurt, în care avu senzația că s-a rătăcit, găsi camera căutată. Ușa era deschisă, iar înăuntru, la un birou mare, făcut din lemn de nuc, stătea un bărbat de vîrstă mijlocie, jovial, purtînd un costum gri, cel mai recent model marțian, confecționat dintr-o piele gelatinoasă, ca de broască. Ghidîndu-se fie și numai după costum, Quail ar fi trebuit să știe că nimerise la persoana potrivită.

– Stai jos, Douglas, zise McClane, fluturîndu-și mîna grăsulie spre un scaun aflat în fața biroului. Deci vrei să fi fost pe Marte. Foarte bine.

Quail se așeză, simțindu-se încordat.

– Nu sînt chiar așa de sigur că merită cheltuiala. Costă o grămadă și din cîte văd nu mă voi alege cu nimic. „Costă aproape la fel de mult cît drumul pînă acolo", își spuse el.

– Obții dovezi concrete ale excursiei, își exprimă apăsat McClane dezacordul. Toate dovezile de care ai nevoie. Fii atent aici, să-ți arăt. Scotoci într-un sertar de sub birou. Cotorul biletului. Dintr-un plic scoase un pătrățel de carton ornamentat. Dovadă că ai fost și te-ai întors. Vederi. Aranjă cu grijă în fața lui Quail patru vederi tridimensionale, în culori, ștampilate. Filme. Fotografii pe care le-ai făcut pe Marte cu un aparat închiriat. Le etală și pe ele înaintea lui Quail. Plus numele celor pe care i-ai întîlnit, două sute de vederi ca amintire, care vor sosi – de pe Marte – luna viitoare. Un pașaport, certificate privind vaccinurile pe care le-ai făcut. Și altele. Îl privi pătrunzător pe Quail. Ei bine, vei ști că ai fost. Nu-ți vei aminti de noi, nu-ți vei aminti de mine sau că ai fost aici. În mintea ta va fi fost o călătorie reală; garantăm asta. Două săptămîni de amintiri. Pînă în cel mai mărunt detaliu. Și ține minte: dacă vreodată te vei îndoi că ai făcut o excursie lungă pe Marte te poți întoarce aici și îți vei primi toți banii înapoi. Pricepi?

– Dar n-am fost, spuse Quail. Nu voi fi fost, indiferent de dovezile pe care mi le dați. Inspiră adînc și neliniștit. Și n-am să fiu niciodată un agent secret al Interplanului. I se părea imposibil ca memoria extrafaptică implantată de Rekal Incorporated să-și facă datoria – în ciuda celor auzite de la alții.

– Mr. Quail, spuse McClane răbdător. Așa cum explici în scrisoarea pe care ne-ai trimis-o, n-ai nici o șansă, nici cea mai mică posibilitate ca să ajungi vreodată pe Marte. Nu-ți poți permite și, ce-i mai important, n-ai putea niciodată să devii un agent acoperit al Interplanului sau al altcuiva. Acesta e singurul mod în care îți poți satisface, hîm, visul de o viață. Am drep-

tate, sir? Nu poți. În fapt, nu poți face asta. Chicoti. Dar poți **să fi fost** și **să fi făcut.** Vom avea noi grijă. Iar prețul este rezonabil. Nici un fel de alte cheltuieli. Zîmbi încurajator.

– Amintirea asta artificială este oare atît de convingătoare?

– Mai mult decît cea reală, sir. Dacă ai fi fost pe Marte ca agent al Interplanului, pînă acum ai fi uitat o grămadă. Analizele noastre asupra memoriei reale – reamintirea autentică a principalelor evenimente din viața unei persoane – arată că o mulțime de detalii se pierd foarte repede. Pentru totdeauna. O parte din ce oferim noi este atît de adînc implantat încît nu vei uita. Ceea ce ți se introduce în perioada cît ești inconștient este creația unor experți încercați, oameni care au petrecut ani pe Marte. Și în fiecare caz verificăm detaliile pînă la ultimul amănunt. Ai ales un sistem artificial relativ simplu. Dacă ai fi ales Pluton sau ai fi vrut să fii împăratul Alianței Planetelor Interne am fi avut mai mult de lucru... iar prețul ar fi fost considerabil mai mare.

– În regulă, spuse Quail, căutîndu-se în buzunar după portofel. A fost ambiția vieții mele și văd că n-am să mi-o îndeplinesc niciodată. Cred că așa va trebui s-o rezolv.

– Nu gîndi așa, spuse McClane cu asprime. Nu primești ceva de mîna a doua. Memoria ta reală, vagă, cu omisiuni și lapsusuri, ca să nu mai vorbim despre deformări – ea e de mîna a doua. Primi banii și apăsă pe un buton de pe birou. În regulă, Mr. Quail, zise el, în timp ce ușa încăperii se deschise și înăuntru pătrunseră doi zdrahoni. Ești în drum spre Marte în calitate de agent secret. Se ridică și veni la Quail, căruia îi scuturâ mîna nervoasă și umedă. Sau, mai bine zis, ai fost pe drum. După-amiază la patru și jumătate vei, hîm, sosi înapoi pe Terra. Un taxi te va lăsa acasă și, cum spuneam, nu-ți vei aminti întîlnirea cu mine sau că ai fost aici. De fapt, nu-ți vei aminti nici măcar că ai auzit de noi.

Cu gura uscată de neliniște, Quail îi urmă afară din birou pe cei doi tehnicieni. De ei depindea ceea ce urma să i se întîmple.

Voi crede oare în cele din urmă că am fost pe Marte? se întrebă el. Voi reuși să-mi îndeplinesc ambiția de o viață? Avea o presimțire ciudată și persistentă că ceva n-o să meargă cum trebuie. Dar ce, nu știa.

Ca să afle, trebuia să aștepte.

Interfonul care făcea legătura între biroul lui McClane și secția de lucru a firmei bîzîi și o voce rosti:

– Mr. Quail este acum sub narcoză. Doriți să supravegheați procedura sau continuăm?

– E de rutină, spuse McClane. Puteți continua, Lowe. Nu cred c-o să aveți necazuri. Programarea unei memorii artificiale despre călătoria spre o altă planetă – cu sau fără fleacul care însemna calitatea de agent secret – apărea în programul de lucru al firmei cu o regularitate monotonă. Într-o lună, calculă el confuz, trebuie să facem douăzeci din astea... Falsele călătorii interplanetare au devenit pentru noi principala sursă de cîștiguri.

– Cum ziceți, Mr. McClane, se auzi vocea lui Lowe și cu asta interfonul se întrerupse.

Intrînd în camera blindată, aflată în spatele biroului său, McClane căută un pachet „numărul trei" – călătorie pe Marte – și unul „numărul șaizeci și doi" – agent secret al Interplanului. Le găsi, se întoarse la birou, se așeză și le deșertă conținutul – lucruri ce trebuiau introduse în locuința lui Quail în vreme ce tehnicienii laboratorului se îndeletniceau cu instalarea falsei memorii.

O armă plată ce poate fi camuflată pe lateralul brațului, reflectă McClane. Asta-i piesa de rezistență. Ne costă cel mai mult. Apoi un emițător-pilulă, care poate fi înghițit dacă agentul este capturat. O carte de coduri care amintea uimitor de cea reală... modelele firmei erau deosebit de precise: bazate, ori de cîte ori era posibil, pe materialele armatei. Lucruri ciudate care nu aveau un sens anume, dar care urmau a fi țesute în urzeala imaginarei călătorii a lui Quail și care vor coincide cu amintirile lui: o jumătate dintr-o veche monedă de argint de cincizeci de cenți, cîteva citate din predicile lui John Donne scrise incorect, aflate fiecare pe cîte o bucată de hîrtie subțire ca pînza de păianjen, cîteva plicuri de chibrituri de la baruri de pe Marte, o lingură de oțel inoxidabil ce avea gravată pe ea inscripția: PROPRIETATEA CAMPUSULUI NAȚIONAL DIN DOME – MARTE, o rolă de izolir care...

Interfonul bîzîi.

– Mr. McClane, îmi pare rău că vă deranjez, dar a apărut ceva ciudat. Poate că ar fi bine să veniți aici. Quail este deja sub narcoză. A reacționat bine la narkidrină și e complet inconștient și receptiv. Dar...

– Vin. Presimțind un necaz, McClane își părăsi biroul și o clipă mai tîrziu pătrunse în zona de lucru.

Douglas Quail zăcea pe un pat steril, respirînd încet și regulat și cu ochii aproape închiși. Părea să-și dea seama vag – doar vag – de prezența celor doi tehnicieni, ca și, acum, de a lui McClane.

– N-avem loc să inserăm memoria falsă? McClane simțea că se enervează. Păi, atunci să scoatem două săptămîni de lucru. E angajat ca funcționar la Biroul de Emigrări al Coastei de Vest, o agenție guvernamentală, așa că, fără îndoială, are sau a avut două săptămîni de concediu de anul trecut încoace. Cu asta rezolvăm. Detaliile mărunte îl agasau întotdeauna.

– Necazul nostru e cu totul altul, spuse Lowe tăios. Se aplecă deasupra patului și vorbi cu Quail. Spune-i ce ne-ai zis nouă. Apoi i se adresă lui McClane. Ascultați atent.

Ochii cenușii verzui ai celui ce zăcea întins pe spate în pat se îndreptară spre chipul lui McClane. Privirea, observă acesta neliniștit, devenise dură. Avea o licărire strălucitoare, anorganică, ca de piatră semi-prețioasă. În mod sigur, lui McClane nu-i plăcea ceea ce vedea: strălucirea era prea rece.

– Ce mai vrei? întrebă aspru Quail. Mi-ai spulberat acoperirea. Ieșiți înainte să vă fac fărîme... Îl studie pe McClane. Și în special tu. Tu ești conducătorul acestei contralovituri.

– Cît timp ai stat pe Marte? întrebă Lowe.

– O lună, zise Quail, cu asprime.

– Și care ți-a fost misiunea? continuă Lowe.

Buzele subțiri se strîmbară; Quail se uită la el, dar nu răspunse. În sfîrșit, tărăgănind cuvintele, spuse:

– Agent al Interplanului. Cum

NE PUTEM REAMINTI...

ți-am mai spus. Nu înregistrezi tot ce spun? Derulează pentru șef înregistrarea audio-vizuală și lasă-mă în pace!

Apoi închise ochii, strălucirea dispăru și McClane se simți dintr-o dată invadat de o senzație de ușurare.

– Asta-i un dur, Mr. McClane, spuse Lowe în șoaptă.

– N-o să mai fie după ce aranjăm să-și piardă iar șirul amintirilor, zise McClane. Va fi la fel de blînd ca mai înainte. Apoi i se adresă lui Quail. Deci **de asta** voiai atît de mult să mergi pe Marte...

– N-am vrut niciodată să merg pe Marte, răspunse Quail fără să deschidă ochii. Am primit ordin – mi-au pus-o în brațe și gata. Mda, admit că eram curios, dar cine n-ar fi fost? Deschise iar ochii și-i studie pe cei de față, pe McClane în special. Mi-ați administrat un drog al adevărului. A scos la suprafață lucruri de care nu-mi aduceam aminte. Rămase pe gînduri. Mă întreb dacă și Kirsten..., spuse el mai mult pentru sine. Să fie și ea amestecată în asta? Un contact al Interplanului care să ma supravegheze... să se asigure că nu-mi recapăt memoria? Nu-i de mirare că era așa de pornită împotriva ideii mele de a merge acolo. Zîmbi ușor; zîmbetul – al unui om care înțelege – dispăru aproape imediat.

– Vă rog să mă credeți, Mr. Quail, zise McClane. Am nimerit peste asta pur și simplu accidental. În munca noastră...

– Te cred, îi spuse Quail. Părea obosit acum. Drogul continua să-l moleșească din ce în ce mai mult. Unde am spus că am fost? murmură el. Marte? Mi-e greu să-mi aduc aminte... știu că mi-ar place să-l văd. Oricui i-ar place. Dar eu... Glasul i se stinse. Doar un funcționar, un funcționar insignifiant.

Lowe se îndreptă și se adresă superiorului său:

– Vrea să i se implanteze o memorie falsă, care corespunde unei călătorii pe care la urma urmei a făcut-o. Cu un fals scop, care de fapt este scopul real. Spune adevărul. Se află de mult sub efectul narkidrinei. Călătoria îi este foarte vie în minte, în sfîrșit, sub narcoză. Aparent însă, altfel nu-și amintește. Cineva, probabil într-un laborator științific al armatei, i-a șters amintirile conștiente. Tot ceea ce știe e că a merge pe Marte înseamnă pentru el ceva deosebit, și asta în calitate de agent secret. Asta n-au putut șterge. Nu-i o amintire, ci o dorință, fără îndoială aceeași care l-a determinat de la început să se ofere voluntar pentru misiune.

– Ce facem? îl întrebă pe McClane celălalt tehnician, Keeler. Grefăm o memorie falsă peste cea reală? Nu se poate prevedea care vor fi rezultatele. S-ar putea să-și amintească ceva din adevărata călătorie, iar confuzia ar putea genera un interludiu psihotic. Ar putea să se confrunte simultan cu două premise opuse: cea că a fost pe Marte și cea că n-a fost. Că e un agent real al Interplanului și că nu e. Asta-i ilogic. Cred că trebuie să-l trezim fără să-i implantăm o memorie falsă și să-l trimitem la plimbare. Nu-i așa?

– De acord, zise McClane. Îi veni o idee. Poți prevedea ce-și va aminti cînd va ieși de sub narcoză?

– Imposibil de spus, răspunse Lowe. Probabil că va avea o amintire oarecum cețoasă, difuză a călătoriei. Și probabil că se va îndoi tare dacă a fost reală. Va trage poate concluzia că programul nostru a suferit un eșec. Își va aminti că a fost aici. Asta nu se va șterge... decît dacă vreți să o ștergem.

– Cu cît avem mai puțin de-a face cu el, cu atît mai bine, zise McClane. Nu-i ceva cu care să ne încurcăm noi. Am fost destul de nebuni... sau nenorocoși... să deconspirăm un spion adevărat de la Interplan, care avea o acoperire atît de perfectă încît pînă acum nici el nu știa ce era... sau mai curînd ce este.

Cu cît mai repede se spălau pe mîini de acest tip, cu atît era mai bine.

– Și o să-i introduceți în apartament pachetele „trei" și „șaizeci și doi"? întrebă Lowe.

– Nu. Și o să-i dăm îndărăt jumătate din bani.

– Jumătate! De ce jumătate?

– Pare să fie cel mai nimerit compromis, spuse abătut McClane.

În vreme ce taxiul îl ducea spre casă, în cartierul rezistențial din Chicago, Douglas Quail își spunea sieși că era bine să te afli din nou pe Terra.

Deja perioada de aproape o lună petrecută pe Marte începuse să i se estompeze în memorie. Avea doar imaginea unor cratere adînc căscate, a unei atotprezente eroziuni a dealurilor, a vitalității, a mișcării însăși. O lume de praf unde se întîmplau lucruri puține, unde o bună parte a zilei ți-o petreceai, verificînd și reverificînd sursa potabilă de oxigen. Apoi formele de viață, modeștii cactuși gri-maronii și viermii-gușă.

De fapt, adusese cu el cîteva mostre muribunde din fauna marțiană pe care le strecurase prin vamă. La urma urmei nu reprezentau nici o amenințare, căci nu puteau supraviețui în atmosfera Pămîntului.

Băgă mîna în buzunar căutînd cutia în care se aflau viermii.

În loc de asta dădu peste un plic.

Scoțîndu-l, descoperi, spre uluirea lui, că în el se aflau cinci sute șaptezeci de postcredite în bancnote mici.

De unde-or fi astea? se întrebă el. N-am cheltuit toți banii în excursie?

O dată cu banii apăru și o bucată de hîrtie pe care scria: **jumătate din preț reținut de McClane.** Și data. Data de azi.

– Rekal, zise el cu voce tare.

– Ce anume, domnule sau doamnă? întrebă respectuos șoferul robot al taxiului.

– Ai o carte de telefon? ceru Quail.

– Desigur, domnule sau doamnă.

Se deschise o trapă și din ea apăru o microcarte de telefon.

– E scris ciudat, zise Quail în vreme ce frunzărea paginile capitolului marcat cu galben. Apoi i se făcu frică. O frică cotropitoare. Iat-o. Du-mă aici, la Rekal Incorporated. M-am răzgîndit. Nu mai vreau să merg acasă.

– Da, domnule sau doamnă, răspunse șoferul.

O clipă mai tîrziu, taxiul o zbughea în direcția opusă.

– Pot să folosesc videofonul? întrebă Quail.

– Vă rog, răspunse robotul și

manevră spre el un videofon tridimensional în culori, nou și strălucitor.

Formă numărul de acasă și după o pauză se trezi confruntîndu-se cu o imagine în miniatură, dar cutremurător de realistă a Kirstenei.

- Am fost pe Marte, îi spuse el.

- Ești beat. Buzele i se strîmbară răutăcios. Sau mai rău.

- Asta-i adevărul.

- Cînd?

- Nu știu. Se simțea zăpăcit. O călătorie simulată, așa cred. Cu ajutorul uneia din instituțiile alea care fac amintiri artificiale sau ce-or fi ele. N-a ținut.

— **Ești** beat, zise Kirsten cu o privire ucigătoare și întrerupse legătura. Închise și el simțindu-și fața congestionată. Întotdeauna același ton, își spuse mînios. Întotdeauna aceeași replică, ca și cum știe totul, iar eu nimic. Ce mariaj, gîndi el dezamăgit.

Cîteva secunde mai tîrziu, taxiul se opri în fața unei clădiri mici, moderne și foarte atractive, zugrăvită în roz, deasupra căreia clipea o firmă de neon pe care scria: REKAL INCORPORATED.

Recepționera, drăguță și goală de la brîu în sus, se ridică surprinsă, apoi își recăpătă stăpînirea de sine.

- Bună ziua, Mr. Quail, spuse ea nervoasă. Cum vă simțiți? Ați uitat ceva?

- Restul de bani.

- Bani? întrebă ea mai stăpînă pe ea. Cred că vă înșelați, Mr. Quail. Ați fost aici ca să discutați despre o călătorie simulată, dar... Ridică din umerii netezi, cu piele palidă. Din cîte am înțeles, nu s-a realizat nici o călătorie.

- Îmi reamintesc totul, miss. Scrisoarea mea către Rekal Incorporated, de la care a pornit totul. Îmi reamintesc venirea mea aici și vizita pe care i-am făcut-o lui Mr. McClane. Apoi cei doi tehnicieni conducîndu-mă și administrîndu-mi un drog care să mă adoarmă.

Nu era de mirare că firma îi restituise jumătate din preț. Amintirea falsă a „călătoriei sale pe Marte" nu prinsese... Cel puțin nu pe de-a-ntregul, așa cum fusese asigurat.

- Mr. Quail, deși sînteți doar un funcționar mărunt, sînteți un bărbat drăguț și mînia vă strîmbă trăsăturile. Dacă v-ar face bine, v-aș permite să... hîm... să mă invitați undeva...

Quail se ridică furios.

- Îmi amintesc și de ține, spuse el cu sălbăticie. Spre exemplu, faptul că sînii îți sînt vopsiți cu albastru; mi-a stat mintea în loc. Și îmi aduc aminte de promisiunea lui McClane că dacă îmi amintesc de vizita la Rekal Incorporated îmi voi primi toți banii înapoi. Unde e McClane?

După o întîrziere - atît cît reușiseră -, se văzu din nou așezat în fața impunătorului birou de nuc, exact cum mai stătuse cu o oră sau cam așa ceva mai înainte.

- Aveți ceva tehnică, zise Quail sardonic. Nemulțumirea - și resentimentul - erau acum enorme. Așa-zisa mea „amintire" a unei călătorii pe Marte în calitate de agent secret al Interplanului este cețoasă, vagă și plină de contradicții. Și îmi amintesc cu claritate ce-am făcut aici cu oamenii voștri. Ar trebui să prezint asta Biroului Bunelor Afaceri.

În acel moment plesnea de furie. Senzația că fusese înșelat îl copleșise și-i înlăturase obișnuita aversiune de a participa la scandaluri publice.

- Ne predăm, Quail, zise morocănos, dar precaut, McClane. Îți vom înapoia echivalentul prețului plătit. Recunosc întru totul că n-am făcut nimic în ce te privește.

Tonul era resemnat.

- Nici măcar nu m-ați dotat cu diferitele artefacte care pretindeați că mi-ar „dovedi" că fusesem pe Marte. Toată trambalarea voastră nu s-a materializat în nimic. Nici măcar un cotor de bilet. Să nu mai vorbim de vederi, de pașaport, adeverințe de vaccinare...

- Ascultă, Quail. Să presupunem că ți-am spus... Se opri. Las-o baltă. Apăsă pe un buton al interfonului. Shirley, fii drăguță și completează un cec de cinci sute șaptezeci de credite pe numele lui Douglas Quail! Mulțumesc. Eliberă butonul și privi spre Quail.

Cecul apăru imediat. Recepționera îl așeză în fața lui McClane și dispăru, lăsîndu-i singuri pe cei doi, care încă se mai priveau peste tăblia masivului birou de nuc.

- Dă-mi voie să-ți dau un sfat, spuse McClane, în timp ce semna cecul și i-l întindea. Nu discuta cu nimeni despre, hîm, recenta ta călătorie pe Marte.

- Ce călătorie?

- Ei, asta-i. Călătoria de care îți amintești parțial. Fă-te că nu-ți aduci aminte, prefă-te că n-a avut loc niciodată. Nu mă întreba de ce. Ține doar cont de sfatul meu. Vă fi mai bine pentru noi toți. Începuse să transpire. Din belșug. Și acum, Mr. Quail, am și alte treburi, alți clienți. Se ridică și-l conduse pe Quail spre ușă.

- O firmă care dă rezultate așa de proaste n-ar trebui să aibă deloc clienți, spuse Quail, în timp ce deschidea ușa. Apoi o trînti după el.

În taxi, îndreptîndu-se spre casă, Quail medita asupra conținutului scrisorii de protest către Biroul Bunelor Afaceri, Divizia Terra. De îndată ce va ajunge la mașina de scris va și începe. Era clar că avea datoria de a-i avertiza pe oameni în privința firmei Rekal Incorporated.

Cînd ajunse în apartament, se așeză în fața mașinii de scris portabile, deschise sertarul cotrobăind după indigo... și observă o cutie mică, ce îi era familiară. O cutie pe care o umpluse grijuliu pe Marte cu faună marțială și, mai tîrziu, o strecurase prin vamă.

Deschise cutia și, spre uluirea lui, văzu șase viermi morți și cîteva varietăți de viață unicelulară cu care se hrăneau viermii marțieni. Protozoarele erau uscate și prăfuite, dar le recunoscu. Îi trebuise o zi întreagă de scotoceală prin bulgării de sol nepămîntean pentru a le găsi. O călătorie încîntătoare, de descoperiri.

Dar eu n-am fost pe Marte, își dădu el seama.

Și totuși...

În ușă apăru Kirsten, ținînd în brațe cîteva cumpărături.

- De ce ești acasă în mijlocul zilei?

Vocea îi era, ca întotdeauna, acuzatoare.

- **Am fost eu pe Marte?** o întrebă el. Tu ar trebui să știi.

- Nu, sigur n-ai fost pe Marte. **Tu** ar trebui să știi. Nu te smiorcăi mereu că vrei să mergi?

- Pe tot cerul, eu cred că am fost. Și simultan cred că n-am fost, continuă el după o pauză.

- Hotărăște-te.

- Dar pot? Dădu din mîini. Am în cap amîndouă ideile: una e reală, cealaltă nu, dar nu pot spune care. De ce nu pot pune

bază pe tine? Doar pe tine nu te-au manevrat...

Ar putea să facă pentru el măcar asta, chiar dacă n-a mai făcut nimic altceva.

– Doug, dacă nu-ţi aduni minţile, am terminat, spuse Kirsten cu un glas controlat. Te voi părăsi.

– Am necazuri. Vocea lui era răguşită şi aspră. Tremurătoare. Probabil că mă îndrept spre o criză psihotică. Sper că nu, dar... poate că asta-i. Oricum, asta ar explica totul.

Kirsten puse jos punga cu tîrguieli şi se îndreptă spre dulap.

– Nu glumeam, îi spuse ea calmă. Scoase o haină, şi-o puse şi se îndreptă spre uşa apartamentului. Zilele astea o să-ţi dau un telefon, îi zise ea cu un ton alb. Doug, adio. Sper că în cele din urmă o să scapi. O să mă rog pentru asta. De dragul tău.

– Aşteaptă, îi spuse el disperat. Spune-mi doar, ca să fie totul clar. Am fost sau n-am fost... Spune-mi. S-ar putea însă ca ei să-ţi fi alterat şi ţie memoria, îşi dădu el seama.

Uşa se închise. Soţia lui plecase. Definitiv!

– Ei, asta-i, se auzi o voce din spatele lui. Acum ridică mîinile, Quail. Şi te mai rog să te întorci şi să priveşti încoace.

Se răsuci, instinctiv, fără să ridice mîinile.

Cel din faţa lui era îmbrăcat în uniforma brumărie a Agenţiei de Poliţie a Interplanului, iar pistolul era de felul celor date de Naţiunile Unite. Ciudat era însă că lui Quail i se părea cunoscut, deşi într-un mod neclar şi distorsionat. Înălţă mîinile, zvîcnind.

– Îţi aminteşti călătoria pe Marte, zise poliţistul. Cunoaştem tot ce-ai făcut astăzi şi-ţi ştim toate gîndurile... în special gîndurile foarte importante din timpul drumului de întoarcere acasă de la Rekal Incorporated. Ţi-am implantat în cap un emiţător telepatic. Ne informează permanent.

Un emiţător telepatic! Un fel de plasmă vie, care fusese descoperită pe Lună. Se cutremură de scîrbă. Creatura aceea trăia în el, în creierul lui, hrănindu-se, ascultînd, hrănindu-se. Dar poliţia Interplanului se folosea de ele. Se scrisese şi în ziare. Era, deci, probabil adevărat, indiferent că era groaznic.

– De ce eu? întrebă el răguşit.

Ce făcuse... sau ce gîndise? Şi ce avea asta de-a face cu Rekal Incorporated?

– La bază n-are nici o legătură cu Rekal. E o treabă între noi şi tine, spuse poliţistul. Îşi lovi uşor urechea dreaptă. Şi acum îţi interceptez procesele mentale prin intermediul emiţătorului tău cefalic. Quail văzu în urechea omului o mică cască de plastic alb. Aşa că te previn: tot ceea ce gîndeşti poate fi folosit împotriva ta. Zîmbi. Nu că ar mai conta acum. Deja prin gîndurile şi vorbele tale te-ai autocondamnat la pieire. Ceea ce ne supără este că sub narkidrină, acolo, la Rekal Incorporated, le-ai spus şi tehnicienilor, şi proprietarului, lui Mr. McClane, despre călătoria ta: unde-ai mers, pentru cine, cîte ceva din ce-ai făcut. Sînt foarte speriaţi. Ar vrea să nu fi dat niciodată ochii cu tine. Au dreptate, adăugă el gînditor.

– N-am făcut niciodată nici o călătorie, zise Quail. Este o memorie falsă prost implantată în mine de tehnicienii lui McClane.

Apoi se gîndi la cutia din sertar, care conţinea forme de viaţă marţială. Şi la greutăţile întîmpinate în adunarea lor. Amintirea părea reală. Cu siguranţă era reală. Doar dacă n-o implantase McClane. Poate că era una din „dovezile" despre care McClane vorbise în trecut.

„Amintirea călătoriei mele pe Marte, gîndi el, nu mă convinge... dar, din nefericire, a convins Agenţia de Poliţie a Interplanului. Ei cred că într-adevăr am fost pe Marte şi sînt convinşi că, parţial, îmi dau seama de asta."

– Ştim nu numai că ai fost pe Marte – fu de acord poliţistul răspunzînd gîndurilor lui – ci şi că acum îţi aminteşti suficient ca să însemni o problemă pentru noi. Iar a-ţi şterge memoria conştientă nu foloseşte la nimic. Dacă am face-o, te-ai prezenta iar la Rekal Incorporated şi-ai lua-o de la capăt. Şi nu putem face nimic în legătură cu McClane şi afacerea lui, fiindcă jurisdicţia noastră se extinde doar asupra oamenilor noştri. Şi, oricum, McClane n-a comis nici o infracţiune. Îl privi pe Quail. Şi nici tu... din punct de vedere legal. Nu te-ai dus la Rekal Incorporated cu ideea de a-ţi recîştiga memoria. Te-ai dus, din cîte ne-am dat seama, pentru motivul obişnuit care-i determină pe oameni să meargă acolo: dorinţa oamenilor cinstiţi şi simpli pentru aventură. Din nefericire, tu nu eşti nici cinstit, nici simplu, şi deja ai acumulat suficient interes. Ultimul lucru din lume de care aveai nevoie era un curs la Rekal Incorporated. Nimic n-ar fi putut fi mai mortal pentru tine sau pentru noi. Şi, din acelaşi motiv, pentru McClane.

– Şi ce-i aşa de „dificil" pentru voi dacă îmi amintesc călătoria ...presupusa călătorie... şi ce am făcut acolo.

– Pentru că ce-ai făcut nu corespunde cu imaginea publică a marelui nostru tată alb atoateprotector. Ai făcut pentru noi ceva ce noi nu facem niciodată. După cum bine îţi aminteşti acum... mulţumită narkidrinei. Cutia cu viermi morţi şi cu alge stă în biroul tău de şase luni, de cînd te-ai întors. Şi niciodată n-ai manifestat nici cel mai mic interes faţă de ea. Noi nici măcar n-am ştiut că o ai pînă ce nu ţi-ai adus aminte de ea, venind acasă de la Rekal. Atunci am venit în goana mare s-o căutăm. N-am avut noroc. N-a prea fost timp.

Poliţistului i se alăturase un altul şi cei doi se sfătuiră scurt. Între timp, Quail gîndea febril. Acum îşi amintea mai mult: copoiul avusese dreptate în privinţa narkidrinei. Şi ei – Interplanul – probabil c-o foloseau. Probabil? Ştia al naibii de bine c-o făceau; îi văzuse administrînd-o unui prizonier. Unde a fost asta? Undeva pe Pămînt? Mai curînd pe Lună, decise el, văzînd imaginea ce se ridica tot mai limpede din memoria lui.

Şi-şi mai amintea ceva: motivul pentru care îl trimiseseră pe Marte şi misiunea pe care o executase.

Nu era de mirare că-i spălaseră creierul.

– Oh, cerule, spuse primul poliţist întrerupîndu-şi conversaţia cu colegul lui. Era clar că în-

terceptase gîndurile lui Quail. Acum treaba e cu mult mai rea, cît se poate de rea. Se îndreptă spre Quail cu pistolul aţintit spre el. Trebuie să te ucidem, spuse el. Chiar acum.

– De ce chiar acum? întrebă nervos celălalt. Nu putem pur şi simplu să-l ducem la biroul din New York al Interplanului şi să-i lăsăm pe ei să...

– **El** ştie de ce trebuie s-o facem chiar acum, răspunse primul.

Şi el părea acum nervos, dar Quail îşi dădea seama că din cu totul alt motiv. Acum îi revenise aproape întreaga memorie. Şi înţelegea pe deplin încordarea poliţistului.

– Pe Marte – spuse Quail răguşit – am ucis un om. După ce am trecut de cincisprezece paznici. Cîţiva înarmaţi, ca şi voi. Timp de peste cinci ani fusese pregătit de Interplan să devină un asasin. Un ucigaş profesionist. Cunoştea metode de înlăturare a unor adversari înarmaţi... cum erau aceşti doi poliţişti. Iar cel cu receptorul în ureche ştia şi el asta.

Dacă se mişca suficient de repede...

Pistolul detună, dar el deja se trăsese într-o parte şi, în acelaşi timp, îl lovi pe cel înarmat. Într-o clipă, intră în posesia armei pe care o îndreptă spre celălalt poliţist uluit.

– Îmi intercepta gîndurile, zise el trăgîndu-şi răsuflarea. Ştia ce voi face, dar, oricum, am făcut-o.

Ridicîndu-se pe jumătate, poliţistul lovit scrîşni:

– Nu va folosi pistolul împotriva ta, Sam. Am interceptat şi asta. Ştie că-i terminat şi ştie că şi noi ştim. Hai, Quail. Greu, gemînd de durere, se ridică tremurînd şi întinse mîna. Pistolul, îi ceru el lui Quail. Nu-l poţi folosi şi dacă mi-l dai înapoi îţi garantez că nu te omor. O să fii ascultat şi cineva mai mare din Interplan o să hotărască, nu eu. Poate că-ţi mai pot şterge o dată memoria nu ştiu. Iar tu ştii de ce te-aş fi omorît: nu te pot împiedica să-ţi reaminteşti. Deci motivul meu pentru a te ucide este, într-un fel, depăşit.

Ţinînd strîns pistolul, Quail se repezi din apartament spre ascensor. „Dacă vă luaţi după mine, gîndi el, vă ucid. Aşa că n-o faceţi." Apăsă pe butonul ascensorului şi, o clipă mai tîrziu, uşile se închiseră după el.

Poliţiştii nu-l urmăriră. Era clar că-i interceptaseră gîndurile încordate şi răspicate şi hotărîseră să nu rişte.

Ascensorul coborî. Scăpase... pentru un timp. Dar mai departe? Unde se putea duce?

Ascensorul ajunse la parter şi, peste puţin timp, Quail se amestecă în gloata ce se grăbea prin canale. Îl durea capul şi nu se simţea bine. Dar la urma urmei scăpase de moarte. Veniseră foarte aproape, să-l împuşte pe loc, în propriul lui apartament.

„Şi probabil c-o vor face iar, decise el. Cînd mă vor găsi. Iar cu emiţătorul în mine, nu va dura prea mult."

Ironia era că obţinuse exact ceea ce le ceruse celor de la Rekal Incorporated. Aventură, pericol, poliţia Interplanului în acţiune, o călătorie secretă şi periculoasă pe Marte în care îşi punea viaţa în joc – tot ceea ce vroia de la amintirea falsă.

Avantajul de a fi doar o amintire – şi nimic mai mult – putea fi apreciat abia acum.

Stătea singur pe o bancă în parc urmărind posac un stol de peruţi, un soi de semi-păsări importate de pe cei doi sateliţi ai lui Marte, capabile să planeze chiar şi în uriaşa gravitaţie a Pămîntului.

„Poate că reuşesc să mă înfiorc pe Marte", cugetă el. Şi pe urmă? Pe Marte va fi şi mai rău. Organizaţia pe al cărei lider îl asasinase îl va detecta de cum va pune piciorul afară din navă. Acolo va fi urmărit şi de Interplan, şi de **ei.**

„Mă puteţi auzi gîndind?" se întrebă el. Devenea paranoic. Stînd singur, îi simţea acordîndu-se după el, urmărind, înregistrînd, discutînd... Se cutremură şi se ridică apucînd-o aiurea, cu mîinile adînc vîrîte în buzunare. „Indiferent unde m-aş duce, veţi fi întotdeauna cu mine. Cît voi avea în cap acest emiţător. O să fac un tîrg cu voi, se gîndi el pentru sine şi pentru ei. Nu-mi puteţi implanta iar o memorie falsă, cum aţi mai făcut cînd duceam o viaţă obişnuită şi n-am fost niciodată pe Marte? Cînd n-am văzut de aproape nici o uniformă a Interplanului şi n-am mînuit un pistol?"

– Aşa cum ţi s-a explicat cu grijă: asta n-ar fi de ajuns, îi răspunse o voce în creier.

Se opri, împietrit.

– Am mai comunicat aşa cu tine înainte, continuă vocea. Cînd erai în misiune pe Marte. Sînt şase luni de atunci. De fapt, am considerat că nu vom mai fi obligaţi s-o facem din nou. Unde eşti?

– Merg – răspunse Quail – spre moarte. Moartea pornită din pistoalele oamenilor voştri, gîndi el. Cum puteţi fi siguri că asta n-ar fi de ajuns? întrebă el. Tehnica de la Rekal nu funcţionează?

– Aşa cum ziceau. Dacă ţi se dă un set de amintiri standard, obişnuite, devii... fără astîmpăr. Inevitabil te vei îndrepta iar spre Rekal sau spre unul din concurenţii lui. Nu putem trece din nou prin aşa ceva.

– Să presupunem că o dată cu anularea amintirilor mele autentice se implantează ceva mai vital decît amintirile standard. Ceva care să-mi satisfacă dorinţele. Aşa ceva s-a demonstrat. Şi probabil că de aia m-aţi şi angajat iniţial. Dar trebuie să fiţi în măsură să veniţi şi cu altceva... ceva asemănător. Că eram cel mai bogat om de pe Terra, dar în cele din urmă mi-am donat toţi banii fundaţiilor pentru educaţie. Sau că am fost un faimos explorator al spaţiilor stelare îndepărtate. Orice de felul ăsta. N-ar merge aşa ceva?

Tăcere.

– Încercaţi, spuse el disperat. Aduceţi cîţiva dintre cei mai buni psihiatri militari pe care îi aveţi. Exploraţi-mi mintea. Găsiţi cel mai scump vis pe care îl am. Încercă să se gîndească. Femei, zise el. Mii de femei, cum a avut Don Juan. Un play-boy interplanetar, cîte o iubită în fiecare oraş de pe Pămînt, de pe Lună şi de pe Marte. Doar că am renunţat, de oboseală. Vă rog! imploră el. Încercaţi...

– Şi atunci o să te predai de bună voie? întrebă vocea din cap. Dacă sîntem de acord să aranjăm o astfel de soluţionare? **Dacă** e posibilă?

– Da, răspunse el după o ezitare. Am să risc, îşi spuse. Sper să nu mă ucideţi pur şi simplu.

– Vei face primul pas, spuse vocea. Predă-te. Noi vom cerceta posibilitatea aceea. Totuşi, dacă nu se poate, dacă amintirile tale autentice încep să apară iar, aşa cum s-a întîmplat acum, atunci... Urmă o perioadă de tăcere, apoi vocea încheie: Va trebui să te nimicim. Trebuie să înţelegi. Ei, Quail, mai vrei să încerci?

NE PUTEM REAMINTI...

– Da, răspunse el. Asta deoarece alternativa era moartea... în mod sigur. Cel puțin calea aleasă de el oferea o șansă, chiar dacă era subțire.

– Prezintă-te la centrul nostru din New York, reluă vocea polițistului. Fifth Avenue 580, etajul doisprezece. Imediat ce te predai, psihiatrii noștri te vor lua în primire. Ți se vor face testele pentru profilul personalității. Vom încerca să-ți stabilim dorința cea mai puternică... apoi te vom duce înapoi la Rekal Incorporated. O să-i punem la treabă, transformînd această dorință într-o amintire-surogat care să o înlocuiască. Și... baftă. Îți datorăm ceva. Ai fost un instrument capabil care a acționat pentru noi.

Vocea era lipsită de maliție. Dacă nu altceva, ei – organizația – nutreau pentru el milă.

– Mulțumesc, zise Quail. Și începu să caute un taxi robot.

– Mr. Quail – spuse psihiatrul în vîrstă, cu chip dur –, posezi o dorință fantastică foarte interesantă. Probabil că nimic asemănător cu ceea ce te distrezi sau presupui în mod conștient. Așa e de obicei. Sper să nu te deranjeze prea mult cînd o vei auzi.

– Ar fi de preferat să nu fie deranjat prea mult la auzul ei, dacă nu dorește să fie împușcat, spuse cu bruschețe ofițerul superior de la Interplan, care era de față.

– Spre deosebire de fantezia de a vrea să fii un agent secret al Interplanului – continuă psihiatrul –, care, relativ vorbind, era un produs al maturității și avea o anumită plauzibilitate, acest produs este un vis grotesc din copilărie. Nu-i de mirare că n-ai reușit să ți-l reamintești. Această fantezie constă în următoarele: ai nouă ani și te plimbi singur pe o cărare de țară. Chiar în fața ta aterizează o navă cosmică neobișnuită, sosită dintr-un alt sistem stelar. Nimeni altcineva în afară de dumneata, Mr. Quail, n-o vede. Ființele din ea sînt foarte mici, cam de mărimea șoarecilor de cîmp, dar intenționează să invadeze Pămîntul. Zeci de mii de alte nave asemănătoare vor fi în curînd pe drum, după ce această avangardă va da semnalul de pornire.

– Și presupun că-i opresc, spuse Quail, simțind un amestec de amuzament și dezgust. Cu mîinile goale i-am șters de pe fața pămîntului. Călcîndu-i, probabil, în picioare.

– Nu, răspunse răbdător psihiatrul. Ai oprit invazia, dar nu distrugîndu-i. În loc de asta le-ai arătat bunătate și îngăduință, chiar dacă ai făcut-o prin telepatie... modul lor de comunicare... ai aflat despre scopul venirii lor. Ei nu mai văzuseră niciodată astfel de trăsături umane exprimate de un organism simțitor și, ca semn de apreciere, au făcut o convenție cu dumneata.

– Ei nu vor invada Pămîntul atîta timp cît trăiesc eu, spuse Quail.

– Exact. Psihiatrul se întoarse spre ofițerul de la Interplan. După cum se poate vedea, i se potrivește cu personalitatea, în ciuda disprețului pe care îl simulează.

– Deci prin simpla mea existență, prin simplul fapt că trăiesc, am salvat Pămîntul de dominația străină, spuse Quail, simțind cum crește în el plăcerea. Deci, de fapt, sînt cea mai importantă persoană de pe Terra. Fără să mișc un deget.

– Fără îndoială, sir, zise psihiatrul. Iar fantezia asta e încastrată în psihicul dumitale. E o fantezie care durează din copilărie. O fantezie pe care, fără terapie intensivă pe bază de droguri, nu ți-ai fi amintit-o niciodată. Dar a existat întotdeauna în dumneata. A intrat în subconștient, dar n-a dispărut niciodată.

Ofițerul de poliție se adresă lui McClane, care asculta atent:

– Poți să-i implantezi o astfel de amintire falsă?

– Avem orice tip posibil de dorință-fantezie care există, răspunse McClane. Cinstit vorbind, am auzit altele cu mult mai rele. Sigur c-o putem face. Peste douăzeci și patru de ore nu va **vrea** doar să fi salvat Pămîntul. Va crede cu devoțiune că într-adevăr a făcut-o.

– Deci, poți trece la treabă, îi spuse reprezentantul poliției. Ca pregătire, noi deja i-am șters încă o dată amintirea călătoriei pe Marte.

– Ce călătorie pe Marte? întrebă Quail.

Nimeni nu-i răspunse, așa că renunță la întrebare. Și, oricum, deja apăruse o mașină a poliției în care se urcară el, McClane și ofițerul de poliție și care se îndreptă imediat spre Chicago și Rekal Incorporated.

– Ai face bine să nu mai greșești de data asta, îi spuse ofițerul lui McClane, care stătea ca pe ace și părea nervos.

– Nu văd ce-ar putea merge prost, mormăi McClane transpirînd. Asta n-are nici o legătură cu Marte sau cu Interplanul. Să oprești singur o invazie a Pămîntului de către ființe dintr-un alt sistem solar. Clătină din cap. Hei, ce poate visa un copil?! Și încă prin virtute pioasă, nu prin forță. E o trăznaie. Își tamponă fruntea cu o batistă mare.

Nimeni nu spuse nimic.

– De fapt, e mișcător, reluă McClane.

– Dar arogant, zise categoric polițistul. Prin urmare, cînd o să moară, invazia va reîncepe. Nu-i de mirare că nu și-a amintit-o. Este cea mai mare fantezie peste care am dat. Îl privi dezaprobator pe Quail. Și cînd te gîndești că am recrutat un astfel de om...

Cînd ajunseră la Rekal, Incorporated, Shirley, recepționera îi întîmpină gîfîind în anticameră:

– Bine ați venit înapoi, Mr. Quail. Își flutură sînii ca niște pepeni, care astăzi erau vopsiți într-un portocaliu aprins, legănîndu-se agitată. Îmi pare rău că lucrurile au ieșit așa de prost data trecută. Sînt sigură că acum o să meargă mai bine.

– Ar fi mai bine, zise McClane, continuînd să-și tamponeze fruntea cu batista frumos împăturită.

Mișcîndu-se cu iuțeală îi aduse pe Lowe și pe Keeler, îi escortă pe ei și pe Douglas Quail pînă în zona de lucru, apoi, însoțit de Shirley și de ofițerul de poliție, se reîntoarse în biroul lui să aștepte.

– Avem un pachet pregătit pentru așa ceva, Mr. McClane? întrebă Shirley, lovindu-se agitată de el și roșind ușor.

(Continuare în pag. 289)

PIAȚETA CU BĂNCI...

(Urmare din pag. 218)

nu mai judeca. Pașii îl purtară mecanic spre ușă, tramvaiul oprise în stație, își făcu loc să coboare impasibil la reproșurile celor lezați de gesturile lui brutale, ajunse pe trotuar, mergea fără să se ferească, lumea îl privea ca pe un nebun dîndu-se la o parte din calea lui. Abia în fața micului magazin de arme se opri și intră. Zgomotul clopoțelului de deasupra ușii avertiză vînzătorul, un tînăr brunet, cu părul tuns perie, care apăru din spatele unei draperii grele de pluș.

– Bună ziua, domnule. Cu ce vă putem servi?

Vocea lui Favel era incoloră:

– Un revolver.

– Ce model doriți?

– Indiferent.

– Un „Beretta".

Vînzătorul se întoarse, luă revolverul din raft, îl verifică și îl puse pe tejghea. Privirea tulbure, absentă, a lui Favel, paloarea feței golită de sînge îl înfiorau, dar meseria lui nu era să pună întrebări, ci să vîndă arme. Oricum erau făcute pentru a ucide. El era un simplu vînzător.

– Cîte cutii de cartușe doriți? Una, două?

Favel nu înțelese imediat întrebarea. Vedea încă privirea plină de dragoste a lui Alice; mîngîierile bărbatului cu cicatrice, sărutul acela îngrozitor și definitiv. Răspunse automat, fără să gîndească:

– Una...

Oricum erau prea multe. Dar acum nu mai conta. Nimic nu mai conta. Singurul lucru de care avea nevoie era pistolul acesta și un glonț. Un singur glonț.

Pentru el...

Clemens Favel s-a sinucis la data de 16.09.19.. Luînd în considerare și celelalte patru cazuri studiate, s-a decis întreruperea pe o durată încă neprecizată a experimentelor cu material uman de reactivare genetică a capacității de premoniție. Toate datele existente în această fișă au fost transferate Institutului de Cercetări Temporale.
Fișa va fi distrusă imediat după citire.

NE PUTEM REAMINTI...

(Urmare din pag. 214

o – Cred că avem. McClane încercă să-și aducă aminte. Renunță și consultă diagrama. O combinație, spuse el cu voce tare. Pachetele „optzeci și unu", „douăzeci și șase". Scoase pachetele necesare din camera blindată și le duse la birou pentru control. Din „optzeci și unu", explică el, o baghetă magică vindecătoare primită – de clientul în chestiune, de data asta Mr. Quail – de la ființele din alt sistem solar. O dovadă a gratitudinii lor.

– Funcționează? întrebă curios polițistul.

– Pe vremuri, îi explică McClane. Dar el, hîm, vedeți, a folosit-o cu ani în urmă, vindecînd în dreapta și în stînga. Acum e doar un suvenir. Dar își amintește că a funcționat spectaculos. Chicoti, apoi deschise pachetul „douăzeci". Un document de la Secretarul general al O.N.U., în care i se mulțumește că a salvat Pămîntul. Nu-i prea potrivit, deoarece o parte din fantasmagoria lui Quail arată că nimeni în afară de el nu cunoaște nimic despre invazie, o să-l vîrîm însă de dragul verosimilitudinii. Apoi inspectă pachetul „șase". Ce era în el? Nu-și putu reaminti și, încruntat, scotoci în punga de plastic, în timp ce Shirley și ofițerul de poliție priveau nerăbdători.

– Inscrisuri, spuse Shirley. Într-o limbă ciudată.

– Astea arată cine sînt ei, zise McClane. Și de unde vin. Inclusiv o hartă stelară care marchează traseul zborului lor pînă aici și sistemul de unde sînt originari. Desigur că e în scrierea **lor**, așa că nu se poate citi. Dar își aduce aminte cum i le-au citit ei în limba lui. Așează cele trei obiecte în centrul tăbliei biroului. Astea trebuie duse în apartamentul lui Quail, îi spuse el polițistului. Astfel încît să le găsească cînd va ajunge acasă. Și să-i confirme închipuirea. P.O.S. – procedura operațională standard. Chicoti cu teamă, întrebîndu-se cum merg treburile la Lowe și Keeler.

Interfonul bîzîi.

– Mr. McClane, îmi pare rău că vă deranjez. Era glasul lui Lowe. Cînd îl auzi, McClane îngheță și amuți. A apărut însă ceva, continuă Lowe. Poate că ar fi bine să veniți aici și să supervizați. Ca și data trecută, Quail a reacționat bine la narkidrină. Este inconștient, relaxat și receptiv. Dar...

McClane se repezi spre zona de lucru.

Douglas Quail era întins pe un pat steril, răsuflînd încet și regulat, cu ochii pe jumătate închiși, abia conștient de cei din jur.

– Am început să-l interogăm, zise Lowe alb la față. Vroiam să stabilim cu exactitate locul unde să plasăm amintirea-închipuire a modului cum a salvat singur Pămîntul. Și, destul de straniu...

– Mi-au spus să nu vorbesc, mormăi Douglas Quail, cu o voce ursuză suprasaturată de drog. Asta a fost înțelegerea. Se presupunea că nici măcar nu-mi aduc aminte. Dar cum aș putea uita un eveniment ca ăsta?

„Cred că ar fi greu, reflectă McClane. Dar ai făcut-o... pînă acum".

– Mi-au dat chiar și un pergament, ca semn de gratitudine, mormăi Quail. L-am ascuns în apartamentul meu. O să vi-l arăt.

McClane se adresă ofițerului de poliție care îl urmase.

– Ei, vă sugerez că ar fi mai bine să nu-l ucideți. Dacă o faceți, se vor întoarce...

– Mi-au dat și o baghetă magică invizibilă care distruge, murmură Quail, cu ochii acum închiși. Așa l-am omorît pe cel de pe Marte la care m-ați trimis. E în sertarul meu, împreună cu cutia cu viermi și plante uscate.

Fără un cuvînt, ofițerul de la Interplan se întoarse și ieși țeapăn din zona de lucru.

„Ar trebui să las la o parte și pachetele cu „dovezi", își spuse McClane resemnat. Se întoarse încet în birou. Inclusiv scrisoarea de la Secretarul general al O.N.U. La urma urmei...

Probabil că cea reală nu va întîrzia să sosească."

Traducere de
GEORGE VENIAMIN